

Szent Jobb Lator

Elhatározásainkat szeretjük új kezdetekhez kötni. Talán úgy véljük, új napot, hetet, évet kezdve a kudarcainkat is a hátunk mögött tudhatjuk, és mondogatjuk, hogy majd holnaptól, hétfőtől, januártól. Nemrégiben láttam egy filmet, melyben a drogfüggőket gyógyító orvos a dolgozósobájában lévő táblára azoknak a betegeknek a fotóit tűzte ki, akiknek nem sikerült, akik végleg elbuktak. Isten színe előtt, nincs rejtegetnivalónk, számára minden rossz döntésünk ellenére értékesek vagyunk. Talán újra elbóltom, ismét elbukom, ám addig is haladok előre. Az Úrral lehetek az év bármely napján is az, aki vagyok, nem több, és nem is kevesebb.

Szeretete és bizalma kíséri majd az úton minden kedves olvasónkat, amint remélem, a Mécsses levelezőit is a 2024-es esztendőben!

Ünnep?!

Hogy mi az ünnep? Karácsony, húsvét, születésnap stb. Gyermekként persze még nem tudtam felfogni igazán. Hogy mit jelentett számomra, egyszerűen: mindent. Ki az a mikulás? Nagy fehér szakállú, csupa piros bácsi sok csokival és olykor bizony virgáccsal. Ki az a Jézuska? A keresztben álló bácsi piciként, akivel minden télen együtt járt a sok hó, a díszes fenyőfa, hallé és a bejgli, na meg az isteni szaloncukor. Természetesen nagy szerepe volt a sok ajándéknak, amit mindenki - mindenkinek adott, mert sokan voltunk, nagymamám, nagypapám, nagybácsik, nagynénik, a tesók és unokatesók. Igazából a karácsony volt a legjobb, mert ilyenkor voltunk együtt a legtöbben, több napig az egész gyerkőc csapat a rengeteg ajándék játékkal rosszkodhatott. Aztán ott volt a gyertyás-tortás nap, amikor a születésnapomat ünnepeltük. És az a nap, amikor a keresztben álló bácsi meghalt, akkor a hímes tojás, sonka és a locsolás kölnivel vagy vízzel.

Nekem jók voltak a hétköznapiak is, de ezeken az ünnepeken még több örömet és boldogságot éreztem a szívembe, (most már tudom is, hogy szeretetet éreztem) és ajándékot kaptam, és ilyenkor sok olyan rokonnal, barátal voltunk együtt, akiket egyébként ritkábban láthattam.

Ami igazán belém ivódott, hogy sokszor mondta a nagymamám és nagypapám, nem csak kapni jó, hanem adni is. Örömet ad, talán nagyobb boldogság is adni, mint kapni. Az átlag napokon is sokszor éreztem ünnepi pillanatokat.

Pl. az olyan egyszerű pillanatokban is, amikor a nagymamám megsimogatta a fejem és sok millió puszit adott rá, vagy amikor nagypapám leült a kis székére és régi meséket mesélt. Bizony ők neveltek engem!

Most már felnőttfejjel tudom és értem, mi az ünnep, és még jobban szeretem és értékelem, a gyermekeimnek és az unokáimnak köszönhetem. Isteni kis csodák, olyan örömet, boldogságot adnak nekem, akár együtt vagyunk, akárha csak rájuk gondolok, ami ünnepet jelent számomra, sőt életben tartó és előre hajtó életerőt adnak. Az életemben történt olyan, amit nem is gondoltam volna soha, hogy itt a börtönben is megélek egy igazi több mint ünnepi érzést, hogy öszülő fejemmel egy szószerinti lelki ikertestvért kapok, testvérem, Tímea személyében, aki Mécssesek szeretetének szolgálatának kapcsán a legnagyobb ajándék számomra.

Jakab István

(BVOP Kommunikációs
Főosztály engedélyével)

Februári imaszándékunk:

Imádkozzunk a másoktól való elszigeteltségben élőkért, akik mindennapjaikat akár fizikailag, akár lelkileg egyedül, érzelmileg elhagyatva élik. Azokért, akiket bűneik, rossz döntéseik miatt szeretteik, barátai magukra hagytak. Azokért, akik úgy érzik, senkire sem számíthatnak. Kérjük Urunkat, hogy a szeretet és a bizalom kötelékét állítsa helyre közöttük!

Hogyan tudom elfogadni a mellettem, körülöttem levő embereket?

A kérdés megválaszolása egyszerű kellene, hogy legyen, viszont nem az. Egyszerűsége és egyben a kérdés szükségletessége abban az esetben állna fenn, ha azt tudnám mondani, hogy maradtalanul, mert ember, de ez nem így van. Annak ellenére, hogy ez lenne a természetes, mindig is utópia lesz. Nem tudok (tudunk) elszakadni az évszázadok során a kultúránkra ráakódott alaptalan előítéletektől és preconcepcióktól. Annak ellenére, hogy az elmúlt évtizedekben rendszereket és szuperrendszereket hoztunk létre, közösségeket – valódiakat vagy virtuálisakat – hívtunk életre, egyéni szinten bennünk maradt a félelem, a gyűlölet és azok a fránya előítéletek, amelyeket már említettem, de ezek továbbiakban is említésre fognak kerülni.

Ha még mindig azt az egy embert keresed, aki majd megváltoztatja az életed, nézz bele a tükörbe...

Ahhoz, hogy elfogadjam a mellettem, körülöttem levő embereket, az első lépés az önismeret, mert helyes önkép nélkül mások elfogadása lehetetlen. Első lépésben tisztában kell lennem azzal, bármennyire is fájdalmas az, hogy én is zavaró tényező vagyok vagy lehetek más számára jelenlétemmel, véleményemmel, világgé-

pemmel és értékrendemmel. Ezzel létrehoztam az alapot a második lépéshez, a kommunikációhoz, azaz értelmes párbeszédhez, ami elvezethet az előítéletek lebontásához és más emberek - legyenek azok a közvetlen közelemben vagy akár távolabb - elfogadásához. A kezdeményező mindig az egyén, azaz ÉN szabad akaratomból és nem valaki által irányítva. Az elfogadás mindig egyéni szinten kezdődik, és onnan terjed át a közösségekre, majd a társadalom egészére. Hol vagyok én? Elvesztem az emberre nehezedő ítéletekben, félelmekben és gyűlöletben, valamint a politika áradatában. Kezdeté is van ennek az áradatnak. Gyűlöltük a zsidókat, mert eladták a Megváltót; az új földrészek felfedezésével a gyűlölet bővült, ismételten, de szélesebb körben kiújult a pogányok gyűlöletre;

majd rabszolgasorba döntöttük őket, miután elvettük javaikat. Mindig találtunk valakiket, akiket gyűlölni lehetett. Azok, akik ezzel nem értettek egyet, azokat kirekesztették.

Mit tehetek én? Legyek megbélyegzett vagy ússzak az árral? Gyenge vagyok, és úszom az árral, Istenre és a szeretetre hivatkozva. Sajnos a gyűlölet folytatódik, és én, mint Isten teremtménye, aki szabadsággal és szabad akarattal teremtődtem, vélt vagy valós érdekek miatt feladva a szabadságom továbbra is dagonyáztam a gyűlölet, a kirekesztés és félelem mocsarában. Mielőtt valaki kereszténységellenességgel vádolna, az erőszak minden vallásban megvan, és en-

nek bemutatásához nem kell sokat kutakodni. Szem előtt kell tartani azt is, hogy a gyűlölet, a kirekesztés és a félelmek gerjesztése és irányítása nem csak a vallások része, hanem a politikai rendszereké is, melyek előszere-ttel használják azt a tömegek, tehát az én befolyásolásomra is, amelyben ismételten elvesztem. Feladtam a szabadságom és az akaratszabadságom, az egzisztenciális és a fizikai biztonságot, amelyek nem állandó, hanem pillanatnyi értékek. Hová tűnt az ember? Semmivé lett, eszközzé degradálódott. Akkor fogadok el mást, ha a másik is azt akarja, és/vagy ha valamilyen érdekem fűződik elfogadásához. Szégyen, ugye?

A XX. század során nagyon sok sikeres kezdeményezés volt annak érdekében, hogy a gyűlölet, a félelem és az előítéletek lebontásra kerüljenek. Gondoljunk csak az emberi jogok megfogalmazására, amely bármennyire is politikai aktus, annak gyökerei a zsidó-keresztény kultúrában találhatóak, és amelynek megfogalmazásában a Római Katolikus Egyház oroszánrészt vállalt. A második fő pont a II. Vatikáni Zsinat, amely kijelölte az Egyház útját, valamint meghatározta önmaga helyét a modern világban, valamint a társadalomban. Hosszú idő elteltével az ember ismételten előtérbe került, mondhatni visszanyerte méltóságát.

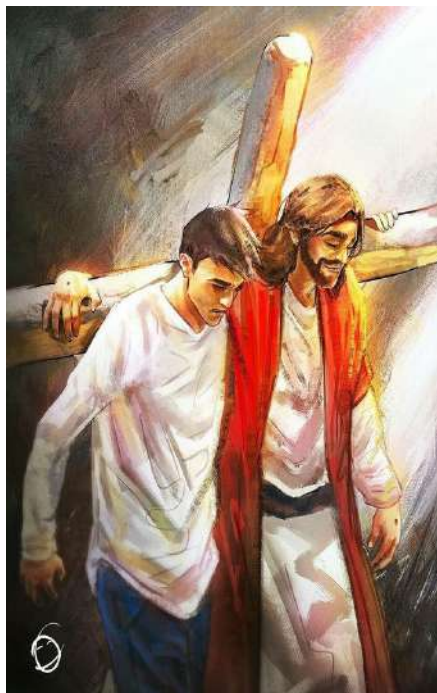
Hol tartunk hatvan év elteltével? A gyűlöletnél, félelemnél, kirekesztésnél és a fránya és makacs előítéleteknél. Annyi különbséggel, hogy a gyűlölet és a félelem alapja kibővült: migráns, LMBTQ, WOKE mozgalom, hajléktalan stb., de a tárgya továbbra is az ember, aki körülöttem vagy mellettem van. Ismételten vágatnak az elnyomás felé,

amit nem én akarok, hanem a bennem lakozó primitív lény, amely vagy nem akar gondolkodni, vagy már elfelejtette azt, hogy hogyan kell. Rosszabbik esetben más ostobaságaival azonosulok, mert önző érdekekből nem nyilvánítok véleményt, vagy az érdekemet felülírja a félelem. A legnagyobb baj az, hogy amíg ezek jellemeznek, aközben hívő katolikusnak vallom magam, holott a magatartásom azt mutatja, hogy saját vallásom alaptételeivel és tanításaival sem vagyok tisztába.

Itt a felülvizsgálat ideje, ugyanis hitünk ésszel felfogható, nem szokásokon alapuló halott hit, hanem mindennapi kapcsolat a történelem és a jelenben élő Istennel. Ebből adódóan mint teremtmény, felelősséggel tartozom a Teremtőm felé. Elsősorban azaz, hogy mint Isten felé nyitott létező, képes vagyok a folyamatos fejlődésre a jó elérésének érdekében, melynek legfontosabb pontja a szeretet, ami magáiban foglalja az önzetlenséget, segítőkészséget és a már említett jóra való törekvést.

A szeretet az elfogadás alapja. Ugyanis aki képtelen elfogadni a mellette, körülötte levő embereket – felebarátot – az Istent sem képes szeretni. Isten nem uniformizálta az embereket, ugyanis

minden ember egyszeri és megismételhetetlen. Ebben gyökereszik minden ember értéke, valamint a bennünket körülvevő sokszínűség. A képlet egyszerű:

a sokszínűség Isten akarata, a szeretet Isten egyik parancsolata, én Isten teremtménye vagyok, aki a jóra irányul, így el akarom és el is tudom fogadni a mellettem és körülöttem levő embereket. Biztosan nem értek velük mindenben egyet, lehetséges, hogy némelyikük az idegeimre megy, ám elfogadom, mert ember, mint én, és ő is

hordozza a saját keresztjét, mint én. Nem számít, hogy fekete, sárga, vörös vagy fehér; hogy hogyan és miben hisz vagy miben nem; milyen vallású; milyen szokásai vannak, egyszerűen egy létező, akivel együtt élek, mert létezek. Nem mindig voltam ilyen, ám ilyenné lettem, és erre mindenki képes lehet.

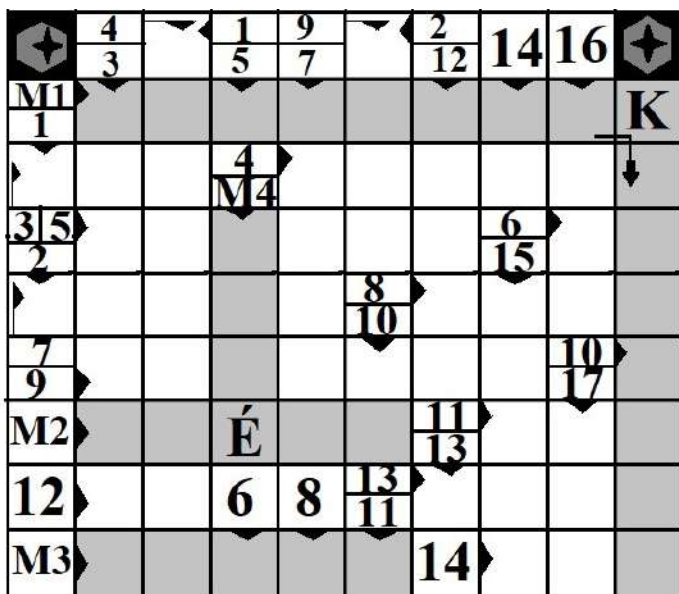
Egy idő után a sok én-ből mi leszünk, az egy közösség, majd egy társadalom, melyet a különbözőségek nem megosztanak, hanem erősítenek, fejlesztenek. Ugyanis az egységesítés, azaz a sokszínűség eltörlése az erre törekvő társadalmakat, nemzeteket meggyengít, majd eltörlő, ahogyan ezt Szent István felismerte, majd a Szent István intelmei Imre hercegnek-ben le is írta.

Szeretnék egy elfogadó és befogadó társadalomnak a tagja lenni, ahol hibái, más szokásai, világnézete miatt az embert embernek tekintik, és nem kirekesztik, megbélyegzik. Az egyén képes erre, de képes-e a közösség, a társadalom felülemelkedni félelmében, gyűlöletein és előítéletein? Bízom abban, hogy igen.

Erdélyi Nándor

(BVOP Kommunikációs

Főosztály engedélyével)

VÍZSSZINTES

1. fluor vegyjele

2. német autójel

3. kopasz

4. ... és a tízemeletes - Lázár

Ervin meséje

5. bokáig érő, bő férfikabát

6. számú, rövidítve

7. ... Kelly, filmcím

8. hegyfok, angolul

9. vértérfogat

10. olasz autójel

11. mező

12. 'K'

13. több, angolul

14. -nak, -...

FÜGGŐLEGES

1. tanuló jele

2. szén vegyjele

3. japán vezetéknev

4. erőfeszítés, vesződség

5. sugár jele

6. idő jele

7. 'érkeztél' másként

8. elektron

9. babanyelven 'verés'

10. amőbabelsőség!

11. nitrogén vegyjele

12. 'tenni' szögediesen

13. méter

14. .../off

15. ... Eckhart, színész

16. Közúti Közl. Szaksz

17. korszak

Életkapcsolatok, avagy az emberi játszmák

Öt felmerülő kérdés, melyek a fogalmazásomat és annak a címét inspirálták:

Mennyire tudom elfogadni a mellettem, körülöttem lévő embereket?

Mit teszek, ha a másik ember nem szimpatikus, ám nem tudom elkerülni?

Hogyan próbálom elfogadni azt, akivel nem értek egyet ugyan, ám ott van mellettem?

Mit teszek annak érdekében, hogy mások elfogadjanak engem?

Hogyan és miért járulok hozzá a békés kölcsönös együttéléshez?

A kérdések gyors elolvasásakor rögtön villódzni kezdett a fejemben a tolerancia fogalma. Az is feltűnt számomra, hogy az összes témafelvetés közös lényege az emberi kapcsolatokról szól. A témákat jobban górcső alá véve még vagy száz szó-fogalom jutott eszembe, amelyek szinte mindegyike egyaránt vonatkozhat mind az öt alapkérdésre.

Néhányat, a fontosabbakat felsorolom, mert igen lényegesek az életünk minőségének szempontjából: türelem-figyelmetlenség; alkalmazkodás-idegenkedés; elfogadás-elutasítás; szimpátia-antipátia; tisztelet-lenézés; szeretet-utálat; őszinteség-hazugság; jól hallgatni-elhallgatni; jól hallani-süketnek lenni; önismeret-önáltatás; hajlandóság a megismerésre-elzárkózás; nyitottság-előítélet; ismeretszerzés-vélt tudásban maradni; bizalom-bizalmatlanság; belső készítés és szeretetkötelék-kényszerfüggés; hajlam a kompromisszumra és a kommunikációra-közömbösség; sorrend állítás, melyen változtatni is tudunk-általánosítás; egyen-

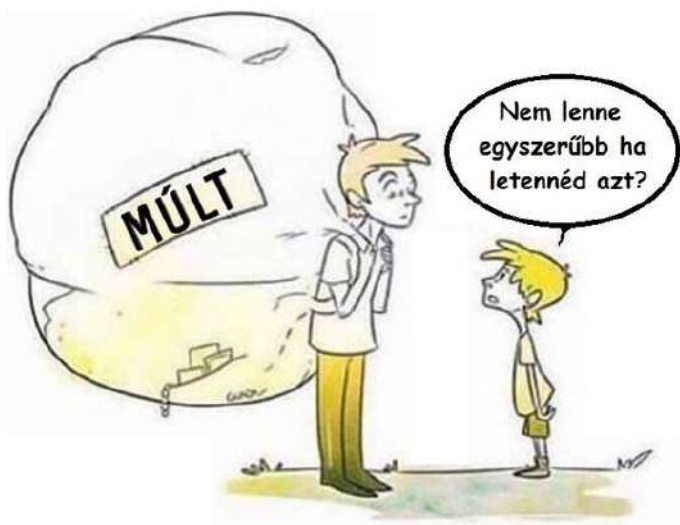
súly keresés-egyoldalúság.

A felsorolt szavak-fogalmak és ellentettjeik minden árnyalata megvan bennünk, így jellemez minket és alkalmazva őket jellemzi az emberi kapcsolatunkat is. Mivel az emberi kapcsolatok életkapcsolatok is, így mondhatjuk, eme fogalmak az életről szólnak, azaz az életünk vágyairól és gyakorlatának (a kapcsolatok) alapvető lényegeinek bizonyulnak. Ennek a megállapításnak a tartalmával talán mindenki tisztában van, és mégsem nevezhetjük emberi kapcsolataink többségét harmonikusnak.

Miért van ez így? Mert sokszor saját magunk sem vagyunk egyensúlyban, még elméleti síkon - érzelmi, értelmi válság, értékrendi bizonytalanság - sem, így azt nehéz egységbe állítani a gyakorlatban való cselekvéssel és másokkal. Talán ezért is tűnik „illúziósnak”, hogy teljesen összhangba kerüljön az egyik ember gondolatvilága és kommunikációja egy másik ember gondolatvilágával és kommunikációjával. Ezt még az is megerősíti, hogy mások vagyunk minden téren, nemcsak külsőleg-testileg, de belsőleg-lelkileg is. Tehát sokfélék vagyunk, ami nem is baj, mert ez így jó és szép, hiszen így letünk teremtve, mint minden az ismert világban.

Am felmerül a kérdés: Hogyan lehetnénk egyáltalán közös nevezőn másokkal, amikor különbözők vagyunk szinte mindenben? Hiába ismerjük és a szótárunkban vannak a felsorolt fogalmak, mást jelentenek számunkra, mert másként értjük, értelmezzük és használjuk őket. Fontossági sorrendjük mindenkinél más és fokozataikban mindenki más-hová teszi a hangsúlyt. Azaz más és más az értékrendünk, életszemléletünk, életfelfogásunk, így a kommunikációs módjaink is különbözőek lesznek, akárcsak az élet kihívásaira adott válaszaink. Ha esetleg valaki még mindig egyszerűnek véli a saját és a többiekkel való közös élet megélését, az szerencsés (és nem a földön él), vagy még nem találkozott a körülményekkel (ilyen meg nincs sajnos), esetleg nem emlékszik rá. Szeretném felhívni a figyelmüket azon rózsaszín buborékban élő mázlistáknak és feledékeny embertársaimnak, hogy a körülmények azok az alapvető tények, amelyek igen komolyan tudják bonyolulttá tenni életünket, azaz befolyásolni, meghatározni a mi magunk és a kapcsolataink minőségét és alakulását, pozitív-negatív irányban egyaránt.

A körülményeket talán két nagyobb csoportra választhatjuk szét, ezek az eleve adott és a választható körülmények, ám az életből adódóan előfordul a keveredés lehetősége is. Ugyanígy a körülmények egy része rajtunk múlik, tőlünk függ, egy másik részére nincs befolyásunk, mert váratlan a kialaku-

lása, esetleg létező a körülmény vagy kiszámítható a bekövetkezése, ám mégsem tudunk lényegileg beleszólni. Az is körülménynek számít, hogy egy másik emberrel való kapcsolatunk egy-egy adott pillanatában: milyen érzelmi és értelmi intelligenciával rendelkezünk, milyen lelkiállapotban-hangulatban vagyunk. Milyen státuszban, „szerepben” vagyunk, milyenben szeretnénk lenni-látszódni, és milyen státuszban érzékeljük a másik személyt, és ő milyenben lát minket. Fontos körülmények a magunk és a kapcsolat szempontjából: az alaptulajdonságaink, a neveltetésünk, az addigi tapasztalataink az életből-életre, ha van, akkor mi az érdeke, célja, értelme és lényege a kapcsolatnak. Melyiknek milyen mértékű az ismeret, a szimpátia tartalma, ami szintén meghatározó körülmény. A felsoroltak természetesen a másik személy oldalán is alaptények, súlyos érvek. A kapcsolatok tekintetéből érdekes aspektus, hogy a két fél milyen közösségekhez tartozik, és van-e olyan csoportosulás, melynek mindkettő tagjai.

Miután a téma elméletét körbejártam, mint a macska a forró kását, rátérek a kérdésekre (valóságra), hogy ez a gyakorlatban, az életben miképpen valósult meg. Talán az is kiderül, hogy mi a válasz két plusz kérdésemre: szükséges-e a közös nyelv, vélemény? Én másokért vagyok, hogy ők miért vannak, az nem tudom?

Mennyire tudom elfogadni a mellettem, körülöttem lévő embereket?

Röviden azt mondanám, általában elég jól. Már amennyire szükségessé teszi azt egy adott kapcsolat szorossága. Bár ez így elég negatívnak látszik, szerintem sokan vannak ezzel így. Mert aki szimpatikus, szerethető és szerethetem is, továbbá mélységekben is őszinték lehetünk egymással, valamint azok vagyunk a kapcsolatban, akik valójában vagyunk, akkor igazából fel sem merül az elfogadás szükségessége. Ilyenkor belső készletéből adódik a jó kapcsolat és valamilyen nem zavaró, hanem valahogy természetesen a különbözőségeink, amik inkább kiegészítik egymást, ezért létrehozza az egyéniségek egységét. Az elfogadás lehetősége nálam alapszinten megvan, ám az elfogadás minősége komolyan függ a szimpátia erősségén.

Mit teszek, ha a másik ember nem szimpatikus, ám nem tudom elkerülni?

Egyből két kérdés merül fel bennem: Biztos nincs valami pozitív a másikban? Miért nem

szimpatikus? Persze e kérdések nem a kapcsolat legelőjén jutnak az eszembe. Bár már a találkozás kezdetekor kialakul valamilyen pozitív-negatív érzés a másik személyről, de több idő, türelem, ismeret kell, hogy összeállítsam a szükséges teljesebb képet a másiktól. Ha nincs komolyabb ellenérzésem az irányába, akkor nincsenek kérdéseim, mert megvan az alapszimpátia, tehát jó úton vagyunk. Viszont, ha a szimpátia nem adott, akkor valószínűleg a kommunikációt is a lehető legminimálisabbra próbálom korlátozni, annak a lehetőségét is kerülve. De ilyenkor keresek válaszokat a kérdéseimre.

Hogyan próbálom elfogadni azt, akivel ugyan nem értek egyet, ám ott van mellettem?

Ha szimpatikus valaki, akkor nem számít akadálnak a különböző nézőpont, vélemény, attól még el tudom fogadni a személyiségét és közelségét, ám ez nem jelenti, hogy azonosulok is a felfogásával. Viszont hiába értek valakivel szinte mindenben egyet, amit el is ismerek, ha mégsem szeretek a közelében lenni, mert valami miatt unszimpatikus. Ez még egyébként egy zárt-kényszerhelyzetben is elfogadható, elviselhető kapcsolat. A legnegatívabb példa, ha valakit nem kedvelek, szinte minden téren ellentétesek vagyunk, még buta is az illető - és nem azért tekintem butának, mert ellenérzéseim vannak felé, hanem azért, mert a lehető legobjektívebb megállapításaim szerint is az, és mások is annak tartják -, de ez még valamilyen szinten elfogadható és orvosolható is, ám ha ez még rosszindulattal is párosul, akkor van végem. Ilyenkor lefagyok, mert nem látom a lehetőségét a normális kapcsolatnak. Jobb esetben sarkon lehet fordulni és lezárni a kapcsolatkezdeményt, viszont zárt közösségben nem tudjuk ezt a megoldást választani. Ott dönteni kell, hogy nyelek, tűnök, csendben alkalmazkodok, vagy megpróbálom a „lehetetlent”, a helyzet normalizálását, esetleg szélsőség esetén cselekszek vagy kitekerek és menekülök a probléma elől.

Mit teszek annak érdekében, hogy mások elfogadjanak engem?

Mindent és semmit, persze azért a valóság nem ennyire szélsőséges, csak majdnem. Természetesen szeretném, hogy mindenki úgy fogadjon el engem, mint amilyen vagyok. Ehhez „csak” saját magamat kell adnom. De! Így szokott lenni ez az életben? Vagy így kellene történnie? És még egy kérdés, ami maga a 4. főkérdésből adódik számomra: Mennyire és miért akarok vagy vagyok hajlandó megfelelni mások elvárásainak, és egyáltalán szükséges-e megfelelni? Viszont ami tény, hogy mindenki másképpen fog tudni elfogadni engem (ha akar), már csak azért is, mert mindenki másféle, így mindenki különböző módon lát, értelmez engem, tehát az elfogadásaim is különfélék lesznek. Alapesetben minden kapcsolat elején nyitott, őszinte és érdeklődő vagyok egy bizonyos pontig. Mondjuk tükör vagyok, amiből ami látszik az igaz, ám nem a teljes valóság, nem igazi öszkép. Mert a tükör hátoldalán lévő foncsor, mint egy belső páncélként csak a felszínt engedi látni, a benti lényeket megvédi. Amíg a kellő ismeretszerzés nem történik meg egymásról, és a szükséges szimpátia nem alakul ki egymás közt. A felszíni látványból is lehet következtetni, ítélni, érzéseket és ismereteket szerezni a másokról, csak nem felszínesen kell ránézni a másik tükörre, hanem meglátni, hogy mit mutat az valójában. Ha megjelenik a kölcsönös szimpátia egy kapcsolatban, az azt jelenti, hogy érdekel a másik, azaz hajlandó vagyok jobban megismerni és elfogadni a személyiségét, még a különbözőségeivel együtt is, ilyenkor a tükör kezd átalakulni átlátszó ablakká. Tehát úgy gondolom, ha egy kapcsolat nyitányakor magamat adom, őszinte és nyitott vagyok a másokra, akkor ott ez a legtöbb, amit tehetek a

kölcsönös kapcsolatért és elfogadásért. Ha nem tapasztalok az enyémhez hasonló hozzáállást, akkor semmit nem teszek az elfogadásomért, mert feleslegesnek tartom. Ugyanis „ránézésre”

közömbösnek, érdektelennek ítéltetem, és még azt a minimális tiszteletet sem kaptam meg, hogy figyelemre méltassanak, nemhogy megismerjenek. Ezért e negatív megbélyegzés alól nem akarok kikerülni, és nem küzdök ennek a megváltoztatásáért, még akkor sem, ha amúgy értékesnek találok a másik személyt, és érdemesnek az esetleges kapcsolattunkat. Viszont, ha később ő közeledne felém úgy, ahogy én álltam hozzá az elején, akkor nem utasítanám el a kapcsolatunk újragondolását. Lehet, hogy megalkuvó vagyok, vagy csak elfogadó? Egyszerűbb eset, amikor a közös ismerkedés után kialakul a kölcsönös, valamilyen szintű magától adódó egymást elfogadás, ami idővel még jobb kapcsolattá csiszolódhat. Viszont, ha két értelmes lény a közös ismeret után nem érzi a szimpátia jeleit, akkor a közeledési próbálkozások csak meddők és izzadságszagúak lesznek. Ilyenkor az idő és a körülmények hozhatnak esetleg valamilyen változást. Igazi gond akkor van, amikor az ismerkedés után nem érzem a viszont szimpátia, elfogadás semmi jelét. Pedig szeretném a jó kapcsolatot a másik emberrel, ha van még pár ilyen viszony, akkor

három fő teendőm van: elgondolkozni, önvizsgálat és változtatni magamon.

Az egyén a közösségben esetén közös pontok vannak, némi kölcsönös elfogadás is, de teljes, egyforma közös elfogadás egy közösségben szerintem nem létezik, vagy nem valóságos az. A nagy csoportkörben több egymással szimpatizáló kisebb csoportkör létezik, ez így élő és valós. Az, hogy valaki közös platformon legyen egy közösség minden tagjával, csak azért, hogy mindenki által elfogadott legyen, az lehetetlen és egészségtelen, mert megszűnik az egyedisége és feloldódik az énjé a közösségben.

Hogyan és miért járulok hozzá a békés kölcsönös együttéléshez?

Élni és élni hagyni, ez talán jó válasz a hogyanra is, és a miértre is, mert én is szeretek élni és szeretném, ha hagynák is, hogy éljek. Ezért próbálok én is úgy élni, hogy a lehető legkevésbé nehezítsem mások életét. Az emberek többsége nem szereti a feszültséget, ezért alkalmazkodunk, tolerálunk, hogy megvalósuljon a nyugalmasabb magán és együttes életünk.

Érdekes, hogy az életünk ezerféle kapcsolatának ezernyi arcúta van, ami az idő és a körülmények miatt mindig változik. Ám azt talán állandó ténynek vehetjük, hogy e kapcsolatok által mi is változunk, fejlődünk, így nemcsak másokkal éljük meg az életet, hanem mások által is alakul és bontakozik ki saját énjünk, azaz másokban éljük meg a saját emberi mivoltunkat. Így már tudom, hogy miért jó, hogy vannak mások. Nem unatkozunk és nincs magány.

Pásztor József

(BVOP Kommunikációs

Főosztály engedélyével)

Rendhagyó Karácsony 2023. december 23.

Több, mint három éve levelezek a Mécses Szeretetszolgálat Levelező Szolgálatának önkénteseként. Hogy miért vágtam bele? Mert mindig érdekelték az emberi sorsok, azok árnyékai és ritkább fénycsíkjai, a döntések miértjei és a legtöbbször kivédhetetlen és nem kívánt következményei, aztán az azokkal, azokban való küzdelem. Mindenkinek csak egy élete van. Én a sajátomat majdnem elrontottam, ám utánam nyúlt Ő, Akitől az életemet kaptam, azóta is töretlen hitem szerint. Az utamat úgy szabta meg, hogy szívembe írta többek között azt is, kezet kell nyújtani annak, aki útját elrontotta...

Amikor megtudtam a 2023-as szegedi Csillag-Mécses karácsonyi személyes találkozó időpontját, elbizonytalanodtam. December 23. szombat... utolsó ünnep előtti bolti roham lehetősége, az otthoni finis feladatai... Hogy adom ezt elő otthon? Úgy, hogy volt előzmény. Tudta, látta hosszú ideje a családom, mit jelentenek számomra a levelezőtársammal váltott levelek, a skype-ok, a telefonbeszélgetések, az online és a ritkább személyes találkozók. Látták, nekem ez fontos.

Sok értékes embert ismertem meg a Mécsesben, jól szervezett működésű a csapat, így december 23-án hajnalban megállt a kapunk előtt Tamás autója és a kezdődő havas esőben, számításaim szerint fél óra késéssel elindultunk. Nagy várakozással és örömmel megyünk mindig a személyes találkozókra.

Aztán megszorongatott bennünket az időjárás romlása, a forgalom, a késve indulás, és hát olykor a sebességtúllépés jogsértés határesetének árnyéka vetült ránk. Amikor már csak kettő percünk volt arra, hogy belép-

jünk a Csillagba, de még nem találtunk parkolót, erősen fohászkodtam az Örökkévalóhoz, megértve azt, az igazán nagy projektekhez kevesek vagyunk Nélküle. Ám szívből akartuk, és ez támogatást „érdemelt”.

Bejutottunk! Békesség szállt le rám. Megmagyarázhatatlan. Jó érzés, izgatott várakozás, öröm... Normális ez egy börtönben?

Egy sor „jobbra tarts” után a börtönlelkész irányításával ott voltunk a kápolnában a piros mécseses egyenpólóban, majd megjöttek szürke egyenruhában a „délelőtti fiúk”. Mosolyogva, örömmel. Nehéz volt visszafogni az ölelést, a kézfogást, ami sajnos tilos. Hamar elhelyezkedtünk és kezdődött az ünneplés. A Mécses programja mindig egyszerű, így most is, viszont interaktív, és ez a különlegessége. Nem adunk elő semmit, nem tanítunk senkit, hanem közösen keressük a közösségi lét tartalmas üzeneteit, énekeljük lelkesen gitárkísérettel a kiválasztott énekeket, és lassan felszabadulva éljük meg az együttlét örömét. Nagy szükség van erre. Nemcsak a börtön falai között. A „kinti lét” is olyan börtönformájú olykor sokak számára...

És most Karácsony van. A szeretet ünnepe. Körülnéztem és olyan embereket láttam, akik erre nyitott szívvel voltak jelen. Nem volt köztünk semmilyen különbség (csak a ruhák színe, a külsőség), még felekezeti hovatartozás szerint sem különültek el a katolikusok, reformátusok, HIT Gyülekezetesek és a zsidó vallású testvérünk sem.

Megmagyarázhatatlan változáson mentek át az arcok, a tekintetek.

A program első részében egy karácsonyi angyaljáték történetéből már hetekkel előre kiválasztott tárgyhoz vagy személyhez írt szö-

veg alapján mindenki elmondta, miért azt választotta, miért áll éppen az közel hozzá? Érdekes, izgalmas volt. Ezután következett a kisebb csoportokra osztódás és arról beszélgettünk, hogy „Mi a legnagyobb ajándék megítélésed szerint, amit a másik embernek adhatsz?”

Az együttlétet közös diós és mákos bejgli valamint szaloncukor evéssel, majd fogvatartott testvéreink személyesen nekünk készített ajándékainak átadásával zártuk.

A délutáni csoportban is ugyanaz volt a program, de a „fiúk” újak voltak. Itt volt az én levelezőtársam is, és tudtunk személyesen külön is beszélgetni.

Azt láttam, hogy a délelőtti csoda megismétlődött. Egyek voltunk, nyitott szívvel figyeltünk egymásra, megosztottuk a bennünk lévő gondolatokat, hagytuk, hogy a másik gondolatai utat találjanak hozzánk. Karácsony van!

Lelkesen énekeltek a záró énekeket. A záró imádság – a közösen elmondott „Mi Atyánk” - előtt elhangzott személyes imádságok, amikben fogvatartott testvéreim többen is kérték Istent, hogy nevelőiket, öreiket családjikkal együtt áldja meg, azt harangozták bennem, hogy itt a szívekben most valóban Karácsony van! Szeretet van!

Éva - MENTA

"Egyszer a tanítvány megkérdezte a Mestert: - Sokat kell -e még várni arra, hogy a dolgok jobbra forduljanak? - Hát ha várunk, akkor még sokat - felelte a Mester."

Isteni ajándék az erdei gomba

„Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma.” (Mt 6,11)

1986 tavaszán történt egy olyan eset, amit akkor szerencsének hittem, ám mostanra már tudom, hogy akkor ott isteni csoda történt, aminek részese voltam.

Az ózdi kohászat dolgozója voltam, erős munkavágygal és alacsony fizetéssel. Minden mellékes munkát elvállaltam a fizetés kiegészítésére. A gombaszedés (gyűjtés) egyik fontos mellékága volt a pénzkeresetemnek. A gombaátvevő helyen a szakemberek minden ehető gombát felvásároltak, de aki piacon akarta értékesíteni a gombát, azt is szívesen bevizsgálták és ha jónak találták, megadták rá az engedélyt.

Az időjárás nem mindig kedvezett a gombaszedőknek. Aki szeret és szokott is gombát szedni az tudja mennyire fontos az eső, a napsütés és a korai gombaszedés.

Mint szakértő, tapasztalt gombaszedőt megemlítem a Mécses Szeretetszolgálat egyik vezetőjét, Dénest, jól ismeri ezt.

Egy piaci nap után megkértek, hogy másnap vigyek nekik illatos májusi gombát, jól megfizetik. Egy kicsit óvakodtam a felkéréstől, mivel eső már egy hete nem volt.

A Nap pedig egész nap sütött, így csak a reggeli harmatra lehetett hagyatkozni. Ezért olyan területre akartam menni, amit sűrű aljnövényzet fed. Ilyen helyekre csak tapasztalt gombaszedők mennek. A letaposott növényzetből jól lehetett látni mikor járt arra valaki.

Másnap korán, négy óra táján már az erdő közelében voltam. Ez a falu végétől három kilométerre volt. Motorral és még gyalog kb. 2 km a helyszínig. Sajnos nem kedvezett a szerencse, ugyanis a várt gombák megtalálása elmaradt. Négy órán át kerestem, több kilométert gyalogoltam és alig találtam egy kg gombát. A visszafelé vezető utat megkerülve terveztem, gondoltam, már mindegy, felderíték egy új területet, hátha ott másnap szerencsém lesz.

A tapasztalat az, hogy ahol van gomba, ott az illata beteríti az erdőt, főleg napkeltekor, és ott koszorú alakban terem a gomba. Érdemes csak azt felvenni, ami méretes és a kicsiből lesz az utánpótlás. Ezen a helyen még találtam egy kilónyit és így indultam haza. Általában öt kilo fölött szoktam találni, de most hiányzott az eső.

Ezen az útvonalon, amin hazaindultam, előttem még nem ment senki. A mély vízmosáson nehezen lehet átkelni, még ha száraz is, mert meredek az oldala.

Az erdőszélen ballagtam, amikor a hegy túlsó oldalán az ősbórokás területén sok kis fehér labda szerű gömböket láttam. Mérlegeltem. Melyik irányból köze-

lítsem meg: úgy véltem az csiperkegomba lehet. Egy órányi gyaloglás után odaértem. Már mesziről látszott, legalább tíz fehér labdaforma. Gondoltam magamban a sok gyaloglásnak ez a jutalma. Mikor odaértem, kezdett elmenni a jó kedvem, amikor felvettem egy kisebb gombát. Láttam, ez nem csiperke, hanem pöfeteggomba. Ez nem szerepelt a kérés listán, így én is otthagytam.

Hazaindultam, már 11 óra is lehetett. Elvittem a megbeszélte helyre a szedett gombát, és kifizette bővebben, mint amennyiben megegyeztünk.

A mi falunk hét-nyolcszáz főből áll. A középpontjában katolikus templom van, szinte mindenki katolikusnak van megkeresztelve, erre különösen odafigyeltek a cigány származásúak is. Ekkor még működött a Tsz és minden család Tsz-tag volt. A faluban minden ünnepnapot megtartottak a vallási és a polgári ünnepeket is.

A gombavásárló jó emberek úgy gondolták, ha már ilyen sokat mentem a gomba után, kicsit kárpótolnak és összeraktak egy jó nagy szatyornyit hentesárut, ami a húsvéti disznóvágásból megmaradt. Jézus nevében adták és én Jézus áldásával megköszöntem.

Hazaértem és otthon szóltak, hogy a Tanácselnök úr keresett egy erdei munka elvégzése végett. Megkerestem, éppen a kisboltban tartózkodott. Elmondtam neki, hogy gombaszéssel próbálkoztam, de száraz az erdő. „... tudja a ti Atyátok, mire van szükségetek még mielőtt kérnétek tőle” (Mt 6,8)

Erre ő kijelentette: Ha valaki hozna neki pöfeteggombát, akár ezer forintot is fizetne kilójáért, ha odaér 14 óráig. Ugyanis akkor

indul bográcsolni. Én szoltam neki, hogy pont ilyen fajta gombát nem szedtem fel.

Motorra ültem és visszamentem a gombalelőhelyre, felszedtem majdnem mindet és visszaindultam. Egyenest a bolthoz mentem, nem akartam elkészni. A Tanácselnök úr is átjött. Hatalmasra kerekedtek a szemei, amikor meglátta a sok és nagyra nőtt gombát. Lemértük egyben, 10 kg fölött volt, elővette a pénztárcáját és kifizette. Míg ők csodálgatták a gombákat én vásároltam.

A mérlegelésnél a legnagyobb 3,65 kg, a másik kettő 2,50 kg, és még egy pár kisebb volt. A Tanácselnök úgy örült a szerzeményének, hogy nem kellett kifizetnem, amit vásároltam, sőt a háti kosarat, amiben a gombák voltak azt is megpakolták hentesáruval.

Két nap múlva amikor találkoztunk, hasonló adományokban volt részem. Mellékállásként megkaptam az erdőtisztítási munkát is. Azon a területen, ahol a pöfeteggombát találtam, még sok gombát szedtem, kizárólag a Tanácselnök úr részére.

Külön adományban részesített azért, hogy nem mondhatom el senkinek. Ugyanis pár barátjával

közösen fotózkodtak a gombákkal, és a külföldi vadász barátaiknak úgy mesélték el, mintha ők találták volna. 2000-ben néhányukkal találkoztam egy presszóban és megszólított a boltos: meséljem el a gomba történetét és a róla készült fotó történetét is. Így feloldást kaptam az ígéretem alól.

Amikor aggodalmaskodtam a megélhetés és az ígéretem miatt, Isten velem volt és segített, még ha azt akkor nem is értettem. Azon az erdőrészen, ahová eredetileg mentem, több gombát kellett volna találni, de nem így lett. A kerülő útra a kíváncsiság vezetett, és más fajta gombát találtam. A faluban egy ember akkor pont olyan fajta gombát keresett.

Mindezekhez hozzászóltak: „Milyen szerencsés vagy!”. Mamám azt mondta: „Az Isten szeret téged és azért segít!”

„Ne aggódjatok tehát a holnapért: a holnap majd aggódik önmagáért. Elég a napnak a maga baja.” (Mt 6,34)

Vasárnap a mise előtt elmentünk a plébániára és két gyertyát felajánlottuk az Úrnak a segítségéért és befizettük az egyházadót.

Amikor tehettem, részt vettem a templomkert díszítésében.

„Mert mindaz, aki kér, kap, aki keres, talál, és aki zörget, annak megnyitattik.” (Lk 11,10)

Amit akkor kaptam adományba, szinte az egész évre elegendő füstölt hentesáru volt. A pénz az több volt, mint három havi fizetésem. A mellékállásom szinte minden szabadidőmet lekötötte, és még tíz embernek, akik dolgozni szerettek volna. Akkor mamám szavain gondolkodtam és bármerre jártam az erdőben, azt már nem kerülő útnak tekintettem, hanem egy lehetőségnek, mert nem tudom, mikor mi lesz fontos, amit ott látok és tapasztalok. Akkor még nem tudtam mit jelent Isten segítsége, és hogy velem is megtörténhet ilyen, nem csak a templomba járókkal.

Most már tudom. 15 éve olvasom és tanulmányozom a Szentírást. A szavait próbálom behelyettesíteni egy-egy történetben az én életembe, és sokszor meglepődöm azon, ami korábban velem is megtörtént. Azok isteni csodának tudhatók, éppen úgy, mint a Bibliában.

Hálát adok az Úrnak minden segítségéért, amit a múltamban segített és azért is, hogy most a Mécses Szeretetszolgálatban olyan embereket ismerhetek, akik példamutatásukkal törődnek velünk, biztatnak. Isten mindig tudja, mikor mire van szükségünk és mindig küld segítséget.

Hálát adok azért is, mert már értem, hogy akkor ott a gombaszedésnél isteni csoda történt, és jó érzés a csoda részese lenni.

Külön köszönet Gabikának és Dénesnek a biztatásért, és az én levelezőtársamnak a bátorításért.

Isten mindig velünk van! Így szól az Úr: „Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy!” (Ézs 43,1)

B. László

(BVOP Kommunikációs

Főosztály engedélyével)

Új év, új élet?

Két nagyobb csoportja létezik az embereknek újév közeledtével/kezdetével. A fogadkozók és a nem fogadkozók. Valahogy, ha nagyon le szeretném egyszerűsíteni megítélésüket, optimistának és pesszimizistának is nevezhetném őket. Aki fogadalmakat tesz, pozitív, változtat, fejlődik; aki nem, sokszor azért nem teszi, mert fássult, nem hisz abban, hogy lehet jobban csinálni bármit is (vagy szükség van rá, hogy valamit másként csináljon).

De ez mindegy is. Mindenki úgy gondol az új évre, ahogy szeretne, én most csak úgy leírom, hogy mik voltak az előző években a „fogadalmaim” vagy inkább újévi gondolataim, aztán a végén meglátjuk, volt-e értelme elolvasni ezt a cikket. Nem vagyok biztos benne.

2022-2023 fordulóján nem fogadtam meg túl sok és túl nagy dolgot. Mivel már nem igazán dohányoztam akkor, az ennél is „egészségesebb életmód” pedig egy megfoghatatlan (és nehezen teljesíthető) valami, két dolgot vettem tervbe. Az egyik az volt, hogy megtanulok végre tankolni, a másik meg az, hogy elmegyek levéltárba. Ma büszkén oszthatom meg a nagyérdeművel, hogy nem voltam levéltárban 2023-ban és továbbra sem tudok tankolni. Köszönöm szépen a figyelmet! Ennyit szerettem volna elmesélni.

Ja, nem, bocsánat, még van 3000 karakterem, folytatom. Azért nem vagyok teljesen elégedetlen magammal. Elméletben már tudok tankolni. Férji felügyelet mellett tankoltam is néhány alkalommal. Sajnos ez a néhány egyébként sikeres kísérlet sem tudta kiölni belőlem a rémképeket. Állok a kúton az autó mellett. A síró, éhes gyerekek reménytelenül nézik kis, kipirult arcukkal az ablak mögül, ahogy tekergetem a tanksapkát, de nem tudom leszedni. Fáznak is. Egy ördögszekeret elfúj mellettünk a szél... Vágás.

Elszabadult a csó. Tekereg, mint egy megvadult vipera és okádja magából a benzint. Minden csupa benzin. Én, az autó, a mellettem parkoló autó. Döbönt tömeg némán figyel az elkeseredett küzdelmemet. Valaki csendben eldob egy csikket... Vágás. Benzint tankoltam a dízelautómba. (Sosem volt dízelautóm). Közben már két személyautó, egy motoros és három kisteherautó várja türelmetlenül mögöttem a sorát. Vágás. Véletlenül elhajtottam fizetés nélkül. Szirénázó rendőrautó szorít le a hatoson. A gyerekek közben szintén sírnak, éhesek, fáznak. Nem értik, miért ütik anyát gumibottal a bácsik. Látszik a szemük csillanásán, hogy most omlott össze a világba vetett összes hitük... A levéltáros szorongásaimat inkább le se írom, az már tényleg durva.

2024. 01.02. A férjem dolgozik, gyerekek a mamánál, egyedül vagyok itthon. Már kivettem az üres pezsgősüveget. Az utcán rég eloszlott a tűzijátékok füstje, csak egy-két tűzijátékvég, kis színes papírcafat hever itt-ott. A rókák részben felszáradtak, részben megették őket a galambok. Kezd helyreállni a rend. Leülök cikkelt írni az évkezdésről, közben szigorú önvizsgálatot tartok.

„-Hellószia 2024! Hogyan tovább? kérdezem tőle. –Mittomén-

mondja rekedten és leereszkedően. Tanulj meg tankolni. Menj el levéltárba. Ne zabáld annyit. – Oké, megpróbálom, válaszolom neki. A többi, konkrétabb kérdést, miszerint: Dolgozzak? Vagy inkább ne? Járjak újra egyetemre? Pszichológiára vagy szociális

munkára? Vagy legyek inkább múzeológus? Tanár? Hogyan ne legyek ennyire antiszociális? Amúgy is hogy a francba lennék én tanár, ha ennyire antiszociális vagyok? Mit csináljak a miómámmal? és így tovább... inkább az évtizednek teszem fel, de lehet, hogy őt sem fogja érdekelni.

Aztán visszakanyarodom a cikk elejére és rájövök, hogy van még egy jellegzetes évkezdő ember kategória. A hülye. Az optimista hülye. Vélhetően népes táborukat erősítem jómagam is. A hülye tervez, elbukik, újra feláll és újra tervez. Talán tankol. A többit 364 nap múlva meglátjuk.

Mit is írhatnék még zárásként ide, mint hogy „Sikerekben gazdag...”, nem, ez nem jó, a sikerek hajhászása csak frusztrálja az emberiséget, főleg a „hülye” kategóriába tartozókat... vagy csak a sima „Boldog új évet!” kívánjam a kedves olvasónak? Ez jó lesz asszem, nem véletlenül lett klasszikus. Csak legyen kellemes vagy kicsit jobb, a többi nem számít!

Anna

Ne haragudj...

Ne haragudj rám Istenem,
hogy rosszul kopogtam nálad,
egyenesen álltam előtted.
Annyira vágytam utánad.

Zárva előttem már a templom,
imádkozni nem hív senki.
Kövek közé hullott mag vagyok;
Nem tudlak így sem elfeledni.

Mint Jézust mikor megtagadta
Péter,
úgy vagyok már én is teveled:
Örökké sír már utánad a lelkem,
csak Tőled várom az életet.

Ne haragudj rám Istenem,
hogy rosszul kopogok Nálad,
egyenesen állok előtted;
Jaj, annyira vágyok utánad!

Karaffa Gyula

Beszámoló egy börtöntalálkozóról

2022-ben jártam először Sopronkőhidán. Nagyon vártam, kis sé féltem, hiszen akkor láttam először csupa szív levelezőpartneremet. A magas fal, a szögesdrótok, a millióegy kapu és rácsok arra készítették, hogy visszaforduljak – de az ajtó már zárva volt. Még úgy is szorongtam, hogy tudtam, pár óra múlva kilépek a négy fal közül. Akkor is december volt, az volt a legszebb karácsonyom. A 2023-as itthoni karácsonyt nem volt nehéz felülmúlni, mivel ágyban, párnák közt coviddal töltöttem. 2023-ban annyira örültem a jövőendő találkozásnak, hogy már napokkal azelőtt az idegeire mentem mindenkinek. Hurrá! Megyek börtönbe! Egy ismerősöm meg is jegyezte, hogy látszik, mennyire készülök, biztos viszünk apróságot meg sütit... ezen meg én képedtem el, mivel semmit nem vihetünk be. Mi magunk leszünk nekik az ajándék, és ők nekünk. Egy olyan légkör, ahol feltétel nélkül elfogadnak, a pusztaság hálára indít – valahol ilyen az igazi, Istentől eredő karácsony.

Ködben, fagyban megérkezünk Sopronkőhidára, első lépés-

ként páran megrohmoztuk a mosdót. A személyzet nem volt túlságosan elragadtatva tőlünk, hogy random emberek csak úgy besétálnak, mintha nyilvános WC lenne – bizonyára az utcáról is betévednek olyanok, akiket nem várnak, annak reményében, hogy használhatják a mosdót. Ez a kis kitérő azért fontos, mert nekem sikerült beragadni. Lepergett előttem – nem életem filmje –, hogy azért keltem fel, jöttem ide, hogy ki tudja, mikor szabaduljak a WC-ből, miközben a levelezőtársam fent vár. Még az is átfutott rajtam, hogy ha magasabb, vékonyabb és ügyesebb lennék, átmásznék a szomszédba, akkor megmenekülnék. De végül néhány erős és ügyes férfi segítségével kijutottam.

Magán az alkalmon 20-25-en lehettünk. 8-an kintről, levelezők és várólistások helyből. Én teljes biztonságban éreztem magam, és úgy láttam, a többiek is, igyekeztünk úgy ülni, mint a kötés – egy sima, egy fordított. Bemutatkozó kör után (keresztnevé, egy szám (kísértést éreztem, hogy ne egész számot mondjak...), egy érzés. A második körkérdés mélyen elgondolkodtatott: Mi volt a legna-

gyobb ajándék életedben? Számomra a legizgalmasabbnak tűnt a nyugdíjas klub vadvízi-evezése, sosincs késő új élményekhez, micsoda bevállalás! Nagy örömmel töltött el egyik várólistás jelenléte – persze csak utólag azonosítottam be – hiszen tudtam, hogy már útban van a levele. Jó lett volna látni a pillanatot, amikor karácsonyra kap egy levelezőt, egy olyan kapcsolatot, ami idekint legalább annyira ajándék, mint bent. A végén kaptunk egy órát beszélgetni aktív levelezőpárok, míg a többiek Igen?-t játszottak (egy komoly vagy vicces kérdés elhangzása után meg kell tippelni, hányan válaszolnak igen-nel). Nekünk borzasztó rövid volt az idő, beszélgettünk a karácsonyról, különösen a karácsonyfáról és a vérnyomás összefüggéséről, és még sok másról. Elköszönésként minden egyes látogató kapott egy gyönyörű rajzolt képeslapot – nekem ez és a levelezőm ajándéka jelentették a karácsony díszét, a feladatot, hogy megtanuljam, hogyan lehet a semmiből is adni.

Sára

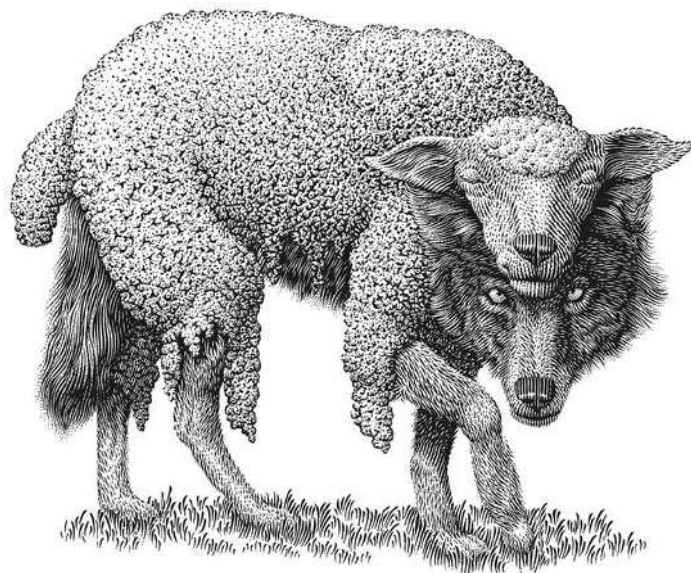
Nem kell bírnod mindent,
Nem kell bírnod mindig,
Nem kell ott lenned mindenhol,
Nem kell megtenned mindent.
Nem kell magadon túltenned,
Nem kell mindenhová elmenned,
Nem kell mindig és mindenkit,
Nem kell mindent magadra vened,
Nem kell mindent vállalnod,
Nem kell mindenben benne lenned.
Nem kell mindig erősnek lenned,
Nem kell mindent túrnöd,
Nem kell mindennel megelégedned,
Nem kell fejjele a falnak menned,
Nem kell mindent megbánnod,
Nem kell mindenért bocsánatot kérned,
Nem kell minden hibát elkövetned,
Nem kell a tegnappan élned,
Nem kell mindent elhinned,
Nem kell mindennek lenned.

					4	9	5	
8	5			6		3	2	
	2				5			7
	8						9	6
			5		6			
1	6						7	
6			1				4	
	7	4		8			1	3
	3	1	2					

Isteni kegyelem a hétköznapiakban!

Gyermekként talán sokan szeretnénk volna testvéreket magunknak, akikkel tudnánk volna játszani, szórakozni, akikre mindig lehetett volna számítani, de ez nem történt meg, vagy nem pont úgy, ahogy mi szeretnénk volna. Azonban Isten milyen csodálatos, mert abban a pillanatban, amikor te átadod az életedet a mi mennyei Atyánknak, egyből lesz vagy ötszáz millió testvéred, hittestvéred. Talán játszani nem tudtok, nem tudunk, viszont egymásra többnyire számíthatunk. Tudjuk egymást segíteni, hiszen már nem én élek, hanem a Názáreti Jézus Krisztus él bennem, bennünk, a mi szívünkben, lelkünkben, így nem kérdés, hogy szeretettel fordulunk egymás felé.

Ebben a száguldó vad világban a szeretet szinte teljesen kihalt az emberekből, és a helyét átvette a harag, az irigység, a bánat, a panaszkodás. Nap mint nap tapasztaljuk, hogy a közvetlen környezetünkben is igen nagy szükség van a szeretetre.

Apa támad a fia ellen, fiú az anyja ellen, nemzet a nemzet ellen, testvér a testvér ellen.

Hogyha jellemezni kellene egy szóval ezt a mai világot, akkor talán az lenne a legjobb példa rá, hogy „kegyetlen” világ.

Viszont van egy jó hírem, drága testvéreim, ezen igenis tudunk változtatni, sőt Isten gyermekeként nekünk első dolgunk, hivatásunkhoz tartozik, hogy példát mutassunk az embereknek, lehet másként is élni, lehet krisztusi emberként gondolkodni, cselekedni, amivel tükröt tarthatunk másoknak is. Most talán azon gondolkodsz, hogyan? Úgy, hogy szeretettel, odafigyeléssel fordulsz a társaid felé... Talán joggal kérdezhetnéd, milyen szeretettel?

Erre a legjobb útmutató az 1Korinthus 13-4-9;13. Olvasd el!

Isten úgy szerette a világot, hogy egyszerűen fiát adta értünk, hogy mi bűnös emberek példát kapjunk arra, milyen hatalmas Isten szeretete, kegyelme irántunk. Márk 12:30-ban azt mondja: „Szeressed azért az Urat, a te Istenedet, teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből és teljes erődből.” Ez az első parancsolat. „Szeresd felebarátodat, mint magadat.”

Te tudsz szeretni másokat? Tudsz adni önzetlenül másoknak akár magadból? Képes vagy Istenről beszélni, beszélgetni?

Hajlandó lennél rá, hogy megálázd magad Isten előtt, Isten gyermekei előtt? A helyzet az testvéreim, hogy lehetünk mi akár milyen erősek és akaratosak, mi akkor sem tudunk saját magunktól megváltozni, ellenben hogyha kérjük a jó Istent, változtasson meg bennünket, akkor ő meg fog változtatni. Isten nem erőszakos, hanem arra vár, hogy te nyisd meg előtte a szívedet, lelkedet.

Saját magától nem fog változást hozni, neked előbb be kell engedned a szívedbe Jézust, addig ő nem tesz semmit. Úgyhogy kérjétek az Urat mindig, minden reggel és este.

Adjatok, adjunk neki hálát az életünkért, az új, megváltozott életünkért, mert vele egészen csodálatos az élet.

Megtanít értékelni, még a csekélynek tűnő dolgokat is, megtanít boldognak lenni, örülni, szívből nevetni, és teljesen mindegy, hogy hol vagy, ha Istennel jársz, akkor minden lehetséges, nem a hely számít, hanem az odaszánt, alázatos szív.

Viszont nem szabad elfeledkezni a hálaadásról sem.

Hálát kell adni Istennek mindenért, amit neked adott, és igen, hogyha eddig még nem adtál hálát, akkor most itt az alkalom rá, hogy elkezd. Például így:

Drága mennyei Atyám a Názáreti Jézus Krisztus hatalmas és szent nevében hálát adok az életemért, hálát adok azért, hogy megtartsz engem és a szereteteimet erőben, egészségben, boldogságban, békességben. Hálát adok Uram neked, mert reményiséget adtál, hogy, ne úgy gondoljak magamra, mint egy nyomorult, semmire való emberre, hanem úgy, mint a te gyermekedre, aki mindenre képes Istennel a szívében. Hálát adok neked Uram, hogy megismerhetlek, hogy napról-napra egyre jobban szerethetlek. Hisz te vagy minden remény az életemben, aki óvsz, féltesz és támogatsz engem. Neked köszönhetem minden új tervem, hogy veled Uram, jobb emberré lettem. És drága mennyei Atyám, azt kérem tőled, hogy ez a szeretet feléd soha el ne múljon, sőt egyre csak hatalmasabb legyen bennem. Ámen.

Ugye milyen jó érzés hálát adni? Akkor csak gyakorold nap, mint nap.

Ezekben a szürke, megfásult hétköznapiakban is gyakorolni tudod a szeretetet, csak hallgatni, hagyni kell, hogy a Szent Szellem vezessen. Ez lehet akár egy jó szó, egy őszinte mosoly, vagy egy megnyugtató, türelmes hallgatás. Egy jótétemény, akár egészen apró dolog, ám lehet, hogy másnak ez a segítség egy örök élmény lesz.

Hogyha szeretet van a szívedben, akkor azt ne tartsd vissza, ne tartsd meg magadnak, oszd meg másokkal. Benned nem fog elfogyni, sőt azáltal, hogy másokkal is megosztod, hatványozottan nőni fog, és ez a kis mustármag előbb vagy utóbb már gyümölcsöt termő fa lesz, és csak rajtad múlik, hogy ezt a fát milyen tettekkel ápolod, táplálsz. Amilyen a te szíved, olyan a te gyümölcsöd is.

Minél jobban, minél mélyebben beleásod magad az Úr szolgálatába, Isten ígéjének tanulmányozásába, annál nagyobb lesz rajtad a mi mennyei Atyánk áldása, kenete, csak tiszta szívből, őszintén oda kell fordulni hozzá.

Persze vannak nehéz, mély, nyomasztó napok, amikor úgy érezzük, az egész világ összefogott ellenünk, viszont ha ezekben a nehéz időkben is kitartasz, akkor új lépcsőfokra fog helyezni téged Isten, mert a hited megerősödött, és már elvárja, hogy fejlődj a hitben, tanulmányozd, ásd bele magad mélyebben - még ennél is mélyebben Isten munkájába, szolgálatába. Ő segíteni fog, csak az első lépést neked kell megtenned. Csak kérd és szánd oda őszintén az idődet. És ne legyél olyan, mint a rossz, képmutató böjtölő, aki felhívja magára a figyelmet, hogy mindenki lássa: ő böjtöl. Olyan legyél, mint a róka: eszes és ravasz.

Amikor Isten munkáját, szolgálatát végzed, ne várd az emberek dicséretét, nem nekik szolgálsz, nem őket szolgálod, hanem Istennek szolgálsz. Alázattal szánd oda életedet Krisztusnak és ő majd az Atyánál közbenjár és felmagasztal téged, engem és mindenkit, aki csak így cselekszik. A szeretet nem csak vasárnap van a mi szívünkben, velünk van reggel, délben, este. Mindenben, amit teszünk, mondunk, ahogyan másokkal bánunk.

Próbáld ki, hogy egy napig így, szeretettel próbálsz fordulni a társaidhoz, akkor mennyivel jobban fogod érezni magad. A lelked szinte megszépül, felvidul. A Szentlélek, akkor örül, hogyha kéred a segítségét, hogyha jó cselekedeteid vannak, amik méltók Istennek szemében a dicséretre. Ilyen lehet akár egy bizonyágtétel Istennel kapcsolatban. Nem másik hite által fogunk hitben megerősödni, hanem ezek a bizonyágtételek közelebb visznek az Úrhoz, ahhoz, hogy vágyva várjam én is, hogy érzem, éljem át Isten hatalmas szeretetét, gondviselését.

Azt kívánom nektek, drága testvéreim, hogy ti is éljétek meg, tapasztaljátok meg azt a

csodálatos szeretetet, amikor Isten megérint, amikor érzed a Szent Szellem jelenlétét, szeretetét. Akkor mindig csak arra fogsz vágyani, hogy ismét bár csak átjárná a jó Isten szeretete egész testedet, lelkedet. Csak hagyd, hogy vezessen téged, ne állj neki ellen, bár nem is tudnál, és hogyha azt érzed, úgy gondold, kaptál egy kijelentést vagy akár egy szolgálatot, elhívást az Úrtól, akkor kérek ne hagyd elveszni, állj bele, adj bele mindent, mert akkor Isten segíteni fog, és áldás alatt lesz a te szolgálátod.

Azt akarod, hogy szeressenek, hogy Isten is szeressen, akkor kezd saját magaddal, tanul meg önmagadat szeretni, elfogadni, olyannak, amilyen vagy. Vagy ha tudsz ellene tenni, hogy ne ilyen legyél, hanem jobb, akkor hajrá, ne halogasd a dolgot.

Ha tudsz több időt szánni Isten ígéjére, akkor még ma kezd el kitolni a határaidat. Ne legyél a saját korlátai, akár időkorlátod rabja.

Ha van olyan személy, akivel eddig is beszélgettél, de Istenről még nem, akkor legyen a mai nap a kezdete, legyen bátorságod, állj bele a szolgálatba, közvetítsd Isten kegyelmét, szeretetét, hogy legyen Isten akarata szerint.

Görcsi Norbert
(BVOP Kommunikációs
Főosztály engedélyével)

A temető él

Gyermekkorom legjobb élményei a nagykanizsai rokonoknál való vendégeskedésemhez köthetők. Lehetett az a nyári, őszi, téli szünidő, én mindig boldog voltam ott. Ez alól talán csak a temetőlátogatás volt kivétel. Mivel a családom Kanizsáról ered, és így az úgynevezett családi sírhely is ott van, a szünidőm sokszor találkozott a távoli városokban élő többi rokon hazalátogatásával, amelynek az egyik állandó eleme a közös temetőlátogatás volt. Ezek az alkalmak a sírhely rendbetételéről, és az átszellemült, csendes-bánatos ácsorgásról szóltak. A temető, mint azt mondani szokták nekem a kérdezősködéseimre, nem játszótér, itt viselkedni illik az embernek, és mintha ki is szállt volna az élet belőlük, csak bámultak némán maguk elé.

Így nem is láthatták, nem is hallhatták, érezhették, hogy valójában milyen szép, milyen élő hely a temető.

Az évszakok változásától függően hol a tücskök ciripelnek, madarak dalolnak, hol az illatozó avar lepte tájat a gyertyák és a mécsesek fénye teszi varázslatossá, hol egy fázós varjú kárologja meg az örökzöldek közt sompolygó, a friss hóban nyomot hagyó kóbor macskát, hol pedig rügyek pattannak a fákon, és szirmaikat bontja a hóvirág meg a tulipán

A temető élő és szép, csak mi tesszük halottá. Pont így teszünk a fájdalomunkkal, a gyászunkkal is. Elmélyítjük azt és fekélyként viseljük. A hallgatásunk és a bánatunk ködén át nem látjuk meg azt a sokezer dolgot, amelyekben a mindennapjainkban itt van, itt lehet velünk a szeretett személy, hiszen csupán fizikailag szűnt meg létezni.

Lehet, hogy a kanizsai élményeim miatt történt, lehet, hogy a Jóisten kegyelméből történt, de anyám halálával egy új élet kezdődött számomra. Ebben az életben pedig nincs helye rácsoknak, falaknak, távolságnak, bármikor találkozhatunk. Mert akit szeretnek az sosem hal meg, az örökké él. Bennem, bennünk, Istenben él tovább.

Mary Elizabeth Frye: Ne jöjj el sírva síromig.

Ne jöjj el sírva síromig,
Nem fekszem itt, nem alszom itt;
Ezer fűvő szélben lakom,
Gyémánt vagyok fénylő havon
Érő kalászon nyári napfény,
Szelíd esőcske őszi estén,
Ott vagyok a reggeli csendben,
A könnyed napi sietségben,
Fejed fölött kőröző madár,
Csillagfény sötét éjszakán,
Nyíló virág szirma vagyok,
Néma csendben nálad lakok
A daloló madár vagyok,
S minden neked kedves dolog ...
Síromnál sírva meg ne állj,
Nem vagyok ott, nincs is halál.”

Ráduly Zsolt Gyula
(BVOP Kommunikációs
Főosztály engedélyével)

Ami eredményt hozhat

Egy testvérnek, aki a Kelliában élt, a magány egy több zavart okozott. Elment Pherméi Theodoros atyjához és elmondta ezt neki. Az öreg pedig ezt mondta: „Menj, alázd meg elgondolásodat, fogadj engedelmességet, és maradj együtt a többiekkel!” Rövid idő elteltével azonban ismét visszajött az öreghez, és azt mondta: „Más emberekkel együtt élve sem találom megnyugvást.” Erre így szólt hozzá az öreg: „Ha sem egyedül, sem közösségben nem találsz megnyugvást, miért letél szerzetes? Talán nem azért, hogy elviseled a szorongatásokat? Mondd meg hát: mióta viseled a szerzetesi ruhát?”. Ő azt válaszolta: „Nyolc éve.” Erre azt mondta az öreg: „Bizony, én már 70 évet éltem le szerzetesi ruhában és egyetlen nap sem találtam megnyugvást. És te azt akarod, hogy megnyugvásban legyen részed?”. Amikor az meghallotta, megerősödve ment el onnan.

(A szent öregek könyve 269.)

Magyarázat.

Illúzióban élünk, hogyha azt várjuk földi életünkötől, hogy mindenben kielégítse a vágyainkat. Így mindig csalódtunk és elégedetlenek leszünk. Amikor döntést hozunk, és elköteleződik valamilyen hivatás, a leendő házastársunk vagy egy közösség mellett, egy lemondunk a másik útról, a másik közösségről, a másik - összes többi - férfiről nőről. Fontos, hogy megfontolt, mit vagy kit választasz. Azonban azt is tudnod kell: mindig lesz olyan a hivatásodban, a közösségedben, ami nem felel meg az elvárásaidnak; a mi nehéz kényelmetlen, amit el kell viselni. Csak a teljes odaadottság, a végleges elköteleződés hozhat igazi megnyugvást.

(Pálos engedéllyel)

A kő

Dobó István fogott egy követ, s az egri várból erőlködve lehajította a törökre. Ki tudja hogyan, de ez a kő aztán úgy elkeveredett a téridőben, hogy bizonyos Ein stein is megirigyelte volna.

Ugyanis valahogy ez a kő a Dunához került az alsó rakpartra, s József Attila ült rajta, s nézte, hogyan úszik el a dinnyehéj.

Aztán jött Ady, és föl-föl dobta, de mindig visszahullt, százszor is, végül is.

Addig-addig, míg bekerült egy szobába. Ezt látta meg Petőfi, s szólt is: Ej mi a kő tyúkanyó, kend... és kihajította onnan.

Erre lépett Radnóti később, hogy ne feleljen aznap, éppen, ahol a házfalokról csorgott a vöröslő fájdalom.

Meglátta egy neves családapa, s tetszett neki ez a kő. Lenne szívem oly kemény, mint ez, gondolta. Híres fiai lettek, a köszívű ember fiai.

Aztán ismét repült ez a nehéz kő, ki tudja hol áll meg, ki tudja hol áll meg, s kit hogyan talál meg... Elrepült a nagy kő, és ahol leszálla, Egy nemes vitéznek lőn szörnyű halála.

Pihent egy ideig főhősünk, de bizony magos Déva vára nehezen épült meg, felrakták délig, de leomlott östére, amit raktak estig, leomlott reggelre. Kőműves Kelemenné hamvával megfogva lett nyugalma egy darabig, s Wass Albert szavait érezte: A víz szalad, a kő marad, a kő marad.

Végül Weöres Sándor akadt rá, s bírta szóra a követ:

Elmentem a kősziklához,
ráhullattam könnyemet.

Szólt a szikla:

én is égek, szenvedek!

Ó, szólt a szikla:

én is égek, szenvedek!

Rejtőzködnöm nem lehet.

Szólt a szikla: én is mennybe

mennék, mint te, én is égek.

Én is mennybe mennék, mint te,

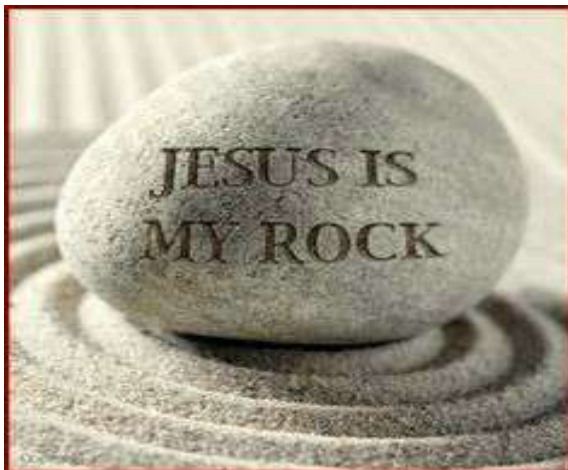
én is égek, szólt a szikla.

Rejtőzködnöm nem lehet.

De a sors megkönyörült rajta. Végül malomkő lett, s lassan kopott el a sok búzaszemtől, melyből kenyér készült. Így tette jóvá azt, amit az emberek eddig el-követtek vele. A szeretet nagy kő-vete lett.

Mert ha megdobnak kövel, dobd vissza kenyérral.

Balázs

Amilyen mértékben

Át kell mennünk a sivatagon, és ott kell tartózkodnunk egy ideig, hogy megkapjuk Isten kegyelmét. Ott vet ki magából az ember mindent, ami nem Isten.

Szüksége van a léleknek erre a csendre, erre az összeszedettségre, arra, hogy elfelejtsen minden teremtett lényt. Ebben a környezetben hozza benne létre Isten a maga uralmát, és alakítja ki a belső életet, a vele való bensőséges kapcsolatot, a lélek párbeszédét Istennel, hitben, reményben és szeretetben.

Később a lélek pontosan olyan mértékben hoz gyümölcsöt, amilyen mértékben ez a belső ember kialakul benne.

Charles de Foucauld

Minden ember kibontakozzon

Nem Isten az, aki elítél minket. Ő azt szeretné, hogy minden ember kibontakozzon, nagyra nőjön, a benne élő szépségek felszínre jöjjenek. Ha kicsinyhitűségünkkel, bűneinkkel, lustaságunkkal, szeretetlenségünkkel ezt a kibontakozást leállítjuk, akkor nem nővünk fel oda, hogy épen, egészségesen, szépen belépjünk a Mennyek Országába.

Valóban ajándék vagyok a másik számára?

Te nem sodródó falevél vagy, nem egy értelmetlen seb ezen a földön, hanem áldás és ajándék. Gondolkozz el, léted valóban Isten áldása a másik számára? Tedd fel a kérdést: "Valóban ajándék vagyok a másik számára? Ez a mai napom, ez a mondat, amit mondtam, ez simogatás ajándék volt? Áldás? Gyógyír a másik sebére? Meleg tavaszi eső, napfény, amely virágbomlásra indítja társamban a félénk rügyeket?"

Bőjte Csaba testvér engedélyével mind a kettő

Humor

Az ügyésznek, ügyvédnek sosem szabad megkérdeznie a tanút, ha nincs felkészülve a válaszra.

Egy kisvárosban zajló perben az ügyész behívta az első tanúját, egy idős nagymamát. Odalépett a tanúhoz és megkérdezte tőle:

- Takács néni ismer engem?

Mire a hölgy:

- Persze, hogy ismerlek. Gyermekkorod óta ismerlek, és mondhatom, kiábrándultam belőled: hazudsz, csalod a feleséged, befolyásolod az embereket, rágalmazod őket a hátuk mögött. Nagy embernek hiszed magad, miközben annyi eszed sincs, mint egy utcaseprőnek. Igen, persze, hogy ismerlek.

Az ügyésznek tátva maradt a szája, azt sem tudta köpjön vagy nyeljen. Némi gondolkodás után a terem másik végébe mutatott és megkérdezte:

- Takács néni! Ismeri a védőügyvédet?

- Hát persze. A védőügyvédet is gyermekkorra óta ismerem. Gyenge jellem, italos természetű, senkivel sem tud normális kapcsolatot teremteni, és mint ügyvéd egyike a legrosszabbnak az országban. Hogy el ne felejtsem, ő is csalja a feleségét, még hozzá három nővel, az egyik a maga felesége ügyész úr ... igen ismerem.

A védőügyvéd sokkot kapott. Erre a bíró magához kérte az ügyészt és az ügyvédet, és nagyon halkán így szólt hozzájuk:

- Ha bármelyikük megkérdezi a hölgytől, hogy ismer-e engem, esküszöm, hogy börtönben fognak megrohadni.

ELÍTÉLT A BÖRTÖN ORVOSNAK:

- Nézze, doki! Már kivette a lépemet, a mandulámat, az orrmandulámat és az egyik vesémet. Csak azt kértem magától, hogy juttasson ki innen!
- Azt teszem, csak apránként.

Sosem veszekszem a párommal. Ez részben a végtelen türelmemen múlik, de az is nagyon sokat számít, hogy egyedülálló vagyok..

- Apuka, úgy hallom, Béluskának van egy öcsikéje is. Hány éves az öcsike?

- Hat.

- Akkor már bizonyára elvitte az állatkertbe!

- Dehogyan vittem! Arra gondoltam, hogy ha kell nekik, majd érte jönnek.

- Hogy hívják?

- Kovács Gültem.

- Gültem? Honnan ez a név?

- Amikor megszülettem, anyám azt mondta apámnak a szülőágyánál: legyengültem.

Alig vagyok szétszórt a család szerint mostanában.

Feleségem ezért nem is mer port törölni a szobámban, nehogy elvessen belőlem egy adag.

Édesanyámnak nem volt gyermeke. Én édesapám második feleségétől születtem. Ez azért volt lehetséges, mert édesapám és édesanyám sohasem ismerték egymást.

Szószerki pletyka

A lelkész igen fájlalta, hogy vasárnaponként egyre kevesebben kíváncsiak a prédikációjára. Ezért az egyik vasárnap bejelentette:

- Kedves híveim, tudom, nem szép dolog kibeszélni mások magánügyeit, de a jövő héten kénytelen leszek elétek tárni egy szörnyű családi perpatvart!

A beharangozott alkalomra természetesen zsúfolásig megtelt a templom. A pap szószerkéről elégedetten nézett végig a tömegben - majd belekezdett Adám és Éva történetébe...

Az anyós meghívja a vejét ebédre. Eleve gyanús. Az asztalon kétféle kaviár, lazac, mindenféle saláták, húsok, serpenyős krumpli, pezsgő, whisky, konyak, ami szem-szájnak ingere. Húha.

Anyós maga a bűbáj, majd valamiért kiszalad a konyhába. A vő próbaképpen levág egy szeletke húst és odaadja az anyós macskájának. A macska megeszi és feldobja a talpát.

Bejön az anyós, vő a krumplis serpenyővel jól pofán csapja.

Erre a macska felpattan az asztal alól, és felüvölt: Yesssssss!!!!!!

Egy férfi fegyverrel a kezében beront egy bankba és az összes készpénzt követeli, amit a rémült pénztárosnő át is ad neki. Miután megszerezte a pénzt, körülnéz és megkérdezi a mellette álló férfit:

- Látott maga engem itt bankot rabolni?

- Igen uram, láttam.

Erre a bankrabló szó nélkül lelövi. Majd a mögötte álló férfihoz fordul:

- És maga látta, ahogy kiraboltam ezt a bankot?

- Én nem, de a feleségem látta...

IMPRESSZUM

Kiadja a Mécses Szeretetszolgálat Magyar Börtönpasztorációs Társaság
Felelős kiadó: Mécses elnöke

1325 Budapest, Pf. 391.
mecseshp@gmail.com
mecseshp.vacigyhazmegye.hu